

Viva Verdi!

Kuluva vuosi on oopperanharrastajalle oikea toiveiden täyttymys. Sekä Verdin että Wagnerin syntymästä tulee kuluneeksi 200 vuotta. Siis varsinainen VW, lyhenne, joka useimmille tuo mieleen kansanauton, toisille terävän saksalaisen aperitiivin ja joillekin hulvattoman sarjakuvan.

Oopperatalot ympäri maailmaa polkaisevat lavoilta uusia versioita Verdin ja Wagnerin oopperoista. Tänä vuonna näyttämöille tulee myös vähemmän esitettyjä mutta kiinnostavia töitä. Giuseppe Verdi sävelsi lähes 30 oopperaa ja Wagnerkin noin puolet tästä. Jos säveltäjien partituurit lasketaan ajallisesti yhteen, Wagner taitaa voittaa. Wagneria väheksymättä keskityn seuraavassa Verdiin.

Eräs Verdin harvoin kuulluista oopperoista on hänen varhaistyönsä I due Foscari, joka perustuu lordi Byronin tunnettuun näytelmään. Pimeän keskiajan loppupuolelle sijoittuvassa tarinassa on siteeksi aika paljon tottakin. Kovaa peliä Venetsiassa, valtataistelua, intohimoa ja murhia. Ja lopuksi päähenkilöt kuolevat.

Verdi teki uransa alkuaikoina 1842-4 kolme oopperaa, joita aina verrataan toisiinsa. Ne ovat aikajärjestyksessä Nabucco, Ernani ja I due Foscari. Näistä ylivoimaisesti tunnetuin on Nabucco sen yhden kuorokappaleen takia. Ernani ja I due Foscari ovat jääneet varaoopperoiksi, jotka voidaan aika nopeasti valmistaa esityskuntoon, jos muut suunnitelmat pettävät.

I due Foscari on näistä kolmesta kuitenkin selvästi paras. Ja sen hyvyys kumpuaa henkilöihin liittyvistä musiikillisista teemoista, jotka toistuvat. Olen kokenut Foscariä kerran aikaisemmin. Taannoin sattui silmiini, että tämä ooppera saa uuden ensi-illan Roomassa. No, sinnehän piti päästä.

Teatro dell'Opera di Roma:n pääpaikka Teatro Costanzi on komea. Se on onnistuttu pitämään hyvässä kunnossa huolimatta Italian julkisen talouden surkeasta tilasta. Hieno teatteri ei ole edes palanut kertaakaan. Salin seinällä ylistetään myös Benito Mussolinia, jonka määräyksestä talo siirtyi Rooman kaupungin omistukseen.

I due Foscariin oli ohjannut kuuluisa saksalainen elokuvillaan mainetta niittänyt Werner Herzog ja kapellimestarina toimi italialaisten suuri sankari Riccardo Muti. Paikallinen tenori Francesco Meli (Jacopo Foscari) esiintyi suurieleisemmin kuin itse Pavarotti. Tenori tuntee arvonsa! Parhaasta laulamisesta vastasi pietarilainen sopraano Tatjana Serjan (Lucrezia), jolle varmaan sopii hyvin, että tämä sama esitys tuodaan myöhemmin myös Pietariin.

Mutta se musiikki! Paikoiltamme näki aika huonosti lavalle. Kuuntelin pitkät pätkät silmät ummessa, enkä usko menettäneeni mitään. Esityksen loputtua kaikki saivat kohtuullisesti tunnustusta, mutta suurimman osan aikaa salissa raikuivat rytmikkäät Muti Muti Muti -huudot.

Teatro dell'Opera di Roma oli julkaissut italialaiseen tapaan hienon kovakantisen ohjelman, joka maksoi 15 euroa. Siinä selitetään laajasti taustat, valitettavasti vain italiaksi. Jätin kirjan ja pari muuta lehdykkää väliajaksi tuolilleni. Palattuamme kirja oli viety, mutta lehdykät jätetty. Näin Italiassa. Piti ostaa uusi.

Hesarin mainiolta ristikonrustaajalta Aulis Lehdolta kysyttiin kerran esimerkkiä hyvästä vihjeestä. No, vaikkapa AIDAN TEKIJÄ, vastasi Lehto.

Siispä, Viva Verdi! Tätä aikansa graffitia käytettiin myös poliittisiin tarkoituksiin.

pajen